

อ บ ร ห ม ต น

มู่ ง สู้ ท ำ ง ส ว ร ร ด้

เราเข้าใจว่า ชีวิตนี้ถูกขรนาไป เป็นของนิดหน่อย
คุดน้ำในโคลน เมื่อชีวิตเป็นของน้อยเหลือเกินอย่างนี้ เวลา
ไม่ใช่เวลาที่จะประมาทเลย เราเข้าใจว่า ชีวิตนี้เป็นของน้อย
แม้ชีวิตเป็นของน้อยเหลือเกินอย่างนี้ แต่พวกคนพาล ย่อมพา
กันประมาท คนพาลเหล่านั้น ถูกเครื่องผูกคือตัณหาผูกไว้แล้ว
ย่อมยังนรก กำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน เปตวิสัยและอสุรกายให้เจริญ

อบรมตนมุ่งสู่ทางสวรรค์

๘๔

การเจริญสมาธิภาวนา เป็นหลักสำคัญที่จะนำไปสู่การ
รู้แจ้งเห็นจริงในคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าทั้ง ๘๔,๐๐๐
พระธรรมขันธ์ พระลัทธิธรรมที่พระพุทธรองค์ได้นำมาแสดงแก่
พุทธศาสนิกชนนั้นจะเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งโดยอาศัยเพียงการอ่าน
หรือฟังมาอย่างเดียวนั้นยังไม่พอ จะต้องลงมือปฏิบัติด้วย จึง
จะรู้แจ้งเห็นจริง เพราะธรรมะของพระพุทธรองค์เป็นเอหิภัสลโก
ต้องลงมือพิสูจน์ด้วยตนเอง หากเข้าถึงแล้ว เราจะเข้าใจเรื่องราว
ต่างๆ ไปตามความเป็นจริง ความสว่างไสวในดวงจิตจะบังเกิดขึ้น
ขจัดความไม่รู้ คือ อวิชชาให้หมดสิ้นไปได้

มีวาระพระบาลีใน จุลลสูตรโมกขชาดก ว่า

“เราเข้าใจว่า ชีวิตนี้ถูกขรนาไป เป็นของนิดหน่อย
ดุน้ำในโคลน เมื่อชีวิตเป็นของน้อยเหลือเกินอย่างนี้
เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะประมาทเลย เราเข้าใจว่า ชีวิตนี้เป็น
ของน้อย แม้ชีวิตเป็นของน้อยเหลือเกินอย่างนี้ แต่พวก
คนพาล ย่อมพากันประมาท คนพาลเหล่านั้น ถูกเครื่องผูก
คือตัณหาผูกไว้แล้ว ย่อมยังนรก กำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน
เปตวิสัยและอสุรกายให้เจริญ”

ชีวิตนี้เป็นของน้อย ผู้มีปัญญาจะต้องไม่ประมาทในการ
ดำเนินชีวิต ดังเรื่องในอดีตกาล *เมื่อครั้งที่พระโพนธัตถ์ทรง

อภิมรดกมุ่งสู่ทางสวรรค์

๘๕

บังเกิดในพระครรภ์พระอัศรมหาลีของพระเจ้าพรหมทัตแห่ง
สุทโธนนคร ครั้นประสูติออกมา พระกุมารมีพระพักตร์ประหนึ่ง
ดวงจันทร์ในวันเพ็ญ พระชนกชนนีได้ขนานพระนามว่า “**โสม-
กุมาร**” เมื่อราชกุมารรู้เดียงสา ทรงเป็นผู้ที่สนใจในการฟังธรรม
ชาวประชาจึงถวายพระนามว่า “**สุตโสม**” ครั้นเจริญวัย พระราช
กุมารได้เสด็จไปเรียนศิลปศาสตร์ในเมืองตักกิลลา จากนั้นก็เสด็จ
กลับมาเสวยราชสมบัติสืบต่อจากพระราชบิดา พระองค์มีสมณ
กำนัลถึง ๑๖,๐๐๐ นาง มี **พระนางจันทาเทวี** เป็นอัศรมหาลี

ต่อมา พระองค์ทรงประสงค์ที่จะเสด็จเข้าป่าเพื่อออก
ผนวช จึงรับสั่งกับนายภูษามาลาว่า “หากเจ้าเห็นผมที่ศีรษะ
ของเราหงอก จงรีบบอกเราด้วย” ครั้นเวลาล่วงไปหลายพันปี
นายภูษามาลาเห็นพระเกศาหงอกหนึ่งเส้น จึงกราบทูลพระราช
พระองค์ตรัสสั่งว่า “ถ้าเช่นนั้น เจ้าจงถอนผมเส้นนั้น มาวางไว้
ในมือเราเถิด” นายภูษามาลาจึงเอามาแห่นบท่องถอนพระเกศา
วางไว้ในพระหัตถ์

พระบรมโพธิสัตว์ทอดพระเนตรดูพระเกศาหงอกนั้น
ทรงตกพระทัยว่า สรีระของเราถูกชราครอบงำแล้ว จึงทรงถือ

อบรมตนมุ่งสู่ทางสวรรค์

๘๖

เส้นพระเกศาหงอนนั้นเสด็จลงจากปราสาท ประทับนั่งบนราชบัลลังก์ แล้วตรัสสั่งให้เรียกอำมาตย์ประมาณ ๘๐,๐๐๐ คน มีเสนาบดีเป็นประมุข พราหมณ์ ๖๐,๐๐๐ มีปุโรหิตเป็นประธาน และชาวแว่นแคว้นอีกมากมาย มาเข้าเฝ้าพลาตตรัสว่า “เกศาหงอนเกิดที่ศีรษะของเราแล้ว เราเป็นคนแก่เฒ่า ท่านทั้งหลายจงรับรู้ เราจะทำพิธีบูชาในวันพรุ่งนี้”

มหาชนได้ฟังพระดำรัสเช่นนั้นแล้ว เกิดความโกลาหลพากันทูลทัดทานไม่ให้ออกผนวช เมื่อไม่สามารถทูลทัดทานพระโพธิสัตว์ได้ ก็รีบส่งคนไปทูลพระมารดาของพระโพธิสัตว์ให้ทรงทราบ เมื่อพระราชชนนีทรงทราบก็รีบเสด็จมาทัดทานทันที

พระราชบิดารีบเสด็จมาห้ามเช่นกัน พลาตตรัสว่า “พ่อสุตโสม การบวชจะช่วยลูกได้อย่างไร เจ้าจะละทิ้งเราสองคนผู้แก่เฒ่า ไม่ห่วงใยเราทั้งสองเลยหรือ สุตโสมลูกรัก ถึงแม้ลูกไม่มีความลิเนหาอาลัยในมารดาบิดาแต่บุตรีดาของลูกที่ยังเล็กๆ มีอีกมาก ไม่อาจขาดลูกได้ ขอให้บุตรีดาเหล่านั้นเจริญวัยก่อนเถิด ลูกจึงค่อยบวช”

พระบรมโพธิสัตว์ตรัสสั้นๆ ว่า “การพลัดพรากจากกันเป็นเรื่องธรรมดา เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น ขอพระโอรสและพระธิดาของหม่อมฉันจงเสวยสมบัติอย่างมีความสุขเถิด

อภรมตมมุ่งสู่ทางสวรรค

๘๓

ส่วนหม่อมฉันปรารถนาสวรรค จึงขอทูลลาออกบรรพชา ณ บัดนี้”
เมื่อพระชายา ๗๐๐ นาง ของพระโพธิสัตว์ ได้ยินข่าวการเสด็จ
ออกผนวช ต่างรีบลงจากปราสาท พวกกันเข้าไปยึดข้อพระบาท
ร้องให้อ้อนวอนพระองค์ว่า “พระหทัยของทูลกระหม่อมจะ
ตัดขาดจากหม่อมฉันทั้ง ๗๐๐ ไปเชียวหรือ ขอพระองค์ทรง
เป็นที่พึ่งของหม่อมฉันในชาตินี้เถิด”

ส่วนพระอัคมเหลืของพระโพธิสัตว์ กำลังทรงพระครรร
ได้สดับข่าวก็รีบเสด็จมาทูลอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระสุตโสม
ผู้ประเสริฐ หม่อมฉันผู้เป็นอัคมเหลืของพระองค์ มีความ
อาลัยอาวรณ์ในพระองค์ เหตุไรเมื่อหม่อมฉันพร่ำเพ้ออยู่
พระองค์จึงมิได้ทรงเยื้อใย จะทรงผนวชอย่างเดียว ข้าแต่พระ-
สุตโสมผู้ประเสริฐ หม่อมฉันเป็นพระอัคมเหลืของพระองค์
แล้วทำไมพระองค์จึงมิได้ทรงเยื้อใยในลูก ผู้ถือปฏิสนธิในครรภ์
ของหม่อมฉัน ครรภ์ของหม่อมฉันแก่แล้ว ขอพระองค์ทรงอยู่
รอก่อน จนกระทั่งลูกหม่อมฉันประสูติเถิด อย่าให้หม่อมฉันเป็น
หม้ายอยู่เพียงลำพังคนเดียวเลย”

พระโพธิสัตว์ทรงพลบโยนพระนาง พร้อมด้วยเหล่าข้า
ราชบริพารว่า “อย่าได้ทำอันตรายต่อการบรรพชาของเราเลย
เรายังคงยืนยันในความตั้งใจเดิมว่า จะออกบรรพชาอย่าง

อบรมตณมุงสู่ทางสวรรค์

๘๘

แน่นอน” ขณะนั้น กุลพันธนเศรษฐีได้ลุกขึ้นถวายบังคมว่า “ขอเดชะ ทรัพย์ของข้าพระพุทธเจ้ามีมากมาย ข้าพระพุทธเจ้าไม่สามารถจะนับได้หมด ข้าพระพุทธเจ้าขอถวายทรัพย์ทั้งหมด นั้นแด่พระองค์ ขอพระองค์จงทรงยินดี อย่าทรงออกผนวชเลย พระพุทธเจ้าข้า”

จากนั้นมีผู้คนมากมาย ซึ่งต่างไม่ปรารถนาจะให้ พระราชาออกผนวช พวกเขายื่นข้อเสนอมากมาย แต่พระองค์ไม่ได้ทรงยินดีกับสิ่งเหล่านั้น ยังคงมีพระทัยมุ่งมั่นที่จะเสด็จออก บรรพชาให้ได้ พระองค์ทรงแสดงธรรมให้เข้าใจว่า “ชีวิตนี้ถูก ชรณำเข้าไป เป็นของน้อยนิด ดุจน้ำที่อยู่ในโคลน เมื่อชีวิตเป็น ของน้อยเหลือเกินเช่นนี้ เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะประมาท ถ้าเข้าใจ ว่าชีวิตนี้ถูกชรณำเข้าไปสู่ความตายเป็นของน้อยเหลือเกินเช่นนี้ พวกคนพาลย่อมพากันประมาท พวกคนพาลถูกเครื่องผูก คือ ตัณหาผูกไว้แล้ว ย่อมยังนรก กำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน เปตวิสัย และอสุรกายให้เจริญ แต่เราปรารถนาสวรรค์ เราจึงตัดสินใจ ออกบรรพชา”

พระราชาทรงใช้พระขรรค์ตัดพระเมาลี แล้วเสด็จออกจากพระราชวังไป พระราชมารดา พระราชบิดา พระชายา พระโอรสธิดากับหญิงพื่อน ๑๖,๐๐๐ นาง ได้พร้อมใจกันสละ

อบรมตนมุ่งสู่ทางสวรรค์

๘๕

สมบัติติดตามพระองค์ไปด้วย ชาวเมืองมากมายพากันชักชวน ออกบวช ทั้งเมืองดูเหมือนว่างเปล่า เพราะทุกคนยินดีที่จะออก บวชตามพระเจ้าสุตโสม พระโพธิสัตว์ทรงพาบริษัทประมาณ ๑๒ โยชน์มุ่งตรงไปยังป่าหิมพานต์ บำเพ็ญเนกขัมมบารมี ทุกท่าน ไม่ต้องทำมาหากิน อยู่ได้ด้วยอำนาจบุญและศีลที่ทุกคนรักษา ไว้ดีแล้ว จึงสามารถปฏิบัติธรรมกันได้อย่างสะดวกสบาย เมื่อ ละโลกแล้ว ต่างมีสวรรค์เป็นที่ไปกันถ้วนหน้า

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า การตัดสินใจทำความดีของ บุคคลคนหนึ่ง มีความหมายต่อผู้คนอีกมากมายนับไม่ถ้วน การ ตัดสินใจบวชไม่ว่าจะเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว ย่อมมีผล ทั้งต่อตนเอง และคนรอบข้างอีกมากมาย เพราะเป็นการ ฝึกฝนตนเองอย่างยิ่งยวด เป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ สูงขึ้น แล้วยังเป็นแบบอย่างแก่นุชนรุ่นหลังอีกด้วย เพราะนี่คือหนทางไปสู่สวรรค์และนิพพาน

เพราะฉะนั้น ในช่วงปิดภาคเรียนของทุกปี หลวงพ่อ ขอเชิญชวนเยาวชนชายทั้งหลายที่ไม่ติดภาระเรื่องการเรียน มาหาโอกาสศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาฝึก เจริญสมาธิภาวนา เพื่อบ่มเนกขัมมบารมีของเราให้แก่ออบ เล้นทางสายนี้เป็นเส้นทางสีขาว เส้นทางที่จะไปสู่ความสุข

อบรมตนมุ่งสู่ทางสวรรค์

๕๐

เป็นเส้นทางสายเดียวที่นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน
ได้ประพฤติปฏิบัติกัน

การบวชไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ แต่เป็นประเพณีของชาว
พุทธ ที่มีคุณค่าสำหรับเยาวชน ถือเป็นเส้นทางอันประเสริฐ
ของชีวิต ที่จะทำให้เรารู้จักคุณค่าของชีวิตของความเป็นคนที่
สมบูรณ์มากขึ้น ท่านหญิงควรมาร่วมอบรมธรรมทายาทหญิง
ท่านชายมาบวชอบรมธรรมทายาทชาย หรือท่านใดจะบวชกับ
พระอาจารย์ที่วัดใกล้บ้านก็ตามสะดวก ขอเพียงให้ตั้งใจฝึกฝน
ตนเอง ให้มีความรู้คู่คุณธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกายในภาค
ฤดูร้อนนี้กันทุกคน

